

Dwudziestolecie międzywojenne

Powojenne losy Solca, zostały rozstrzygnięte w Traktacie Wersalskim, podpisanym 28 czerwca 1919 roku. Na jego mocy Polska otrzymała Wielkopolskę, fragment Pomorza oraz tę część Kujaw na której leży Solec.

19 stycznia 1920 roku, do miasta przybyły oddziały 3 Pułku Ułanów Wielkopolskich, a w ratuszu podpisano oficjalny akt przejęcia Solca przez władze polskie. W tym czasie zaledwie 5 procent ogółu mieszkańców stanowili Polacy.

Po odzyskaniu Niepodległości Solec stał się siedzibą wójtostwa, w którego skład w roku 1925 wchodziło 21 miejscowości i obwodów dworskich.

Kwitło życie kulturalne, czego nie można powiedzieć o życiu ekonomicznym i gospodarczym, gdyż wielki kryzys w latach 20 i 30 XX wieku, dotknął również Solec. Spadło zapotrzebowanie na soleckie drewno, wcześniej tak rozchwytywane głównie przez niemieckich kupców, a problemy ze znalezieniem pracy zmuszały mieszkańców do opuszczania miasta. Początkowo liczba ludności po wojnie zmalała. Z czasem jednak w miejsce wyjeżdżających Niemców przybywali Polacy z różnych części kraju, a także reemigranci, głównie z Westfalii i Nadrenii.

Funkcjonujące w Solcu firmy nie poddawały się i dalej działały. W 1924 roku otwarto Garbarnię, która produkowała skóry twarde i pantoflarskie. Obok tego w Solcu funkcjonowała też Wikliniarnia. Największą nieukończoną nigdy inwestycją z dwudziestolecia międzywojennego była fabryka konserw, której z przyczyn ekonomicznych nie udało się oddać do użytku (zmieniający się właściciele zdołali pobrać kilka hal i budynków przemysłowych).

W 1924 roku nastąpiła zmiana nazwy naszego miasta. Decyzją Ministra Spraw Wewnętrznych z 22 listopada 1924 roku, nazwa Solec została zastąpiona przez Solec Kujawski.

Międzywojenne miasto było dużo mniejsze niż współcześnie. Zabudowania skupiały się głównie na terenach położonych pomiędzy torami kolejowymi a Wisłą.

Malownicze położenie nad główną rzeką w Polsce sprawiały, że Solec Kujawski przyciągał przyjezdnych, a w ciepłych miesiącach stawał się miejscowością

wypoczynkową, która posiadała nawet swoje sanatorium, mieszczące się w dawnej Willi Wegenera. W tamtym czasie miasto posiadało cztery hotele, oraz kilka restauracji, z czego najbardziej eleganckim lokalem była restauracja przy Hotelu Wielkopolskim (Dzisiejsze Centrum Aktywności i Edukacji).

Przed wybuchem II wojny światowej 90% mieszkańców stanowili Polacy. Niemcy zamieszkujący Solec cieszyli się pełnią swobód obywatelskich i większość z nich żyła w zgodzie z lokalną społecznością. Jednak pod koniec 1938 roku, sytuacja uległa zmianie. Na kartach policyjnych z tamtych czasów, znaleźć można adnotacje o przygotowywaniu się soleckich Niemców do konfliktu zbrojnego i o ćwiczeniach wojskowych, odbywających się w ukryciu na terenach niektórych posiadłości. Z czasem okazało się, że stowarzyszenia niemieckie okazały się zakamuflowanymi organami...

[Powrót](#)

- [Drukuj](#)
- [Pobierz PDF](#)